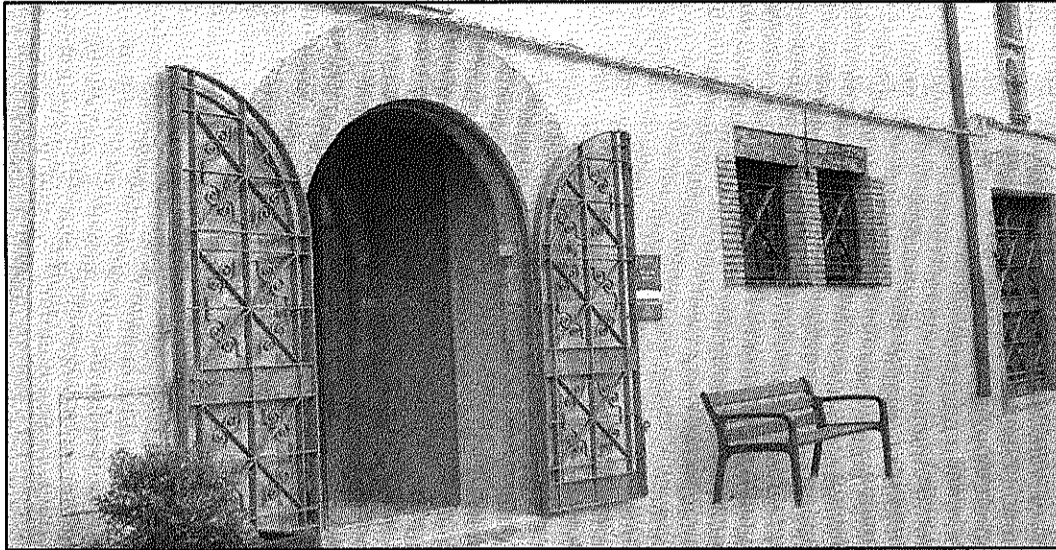

L'Oficina de Turisme de Sant Celoni acull un punt d'informació del Parc

Imatge de l'Oficina de Turisme de Sant Celoni inaugurada fa un any i mig a Major de Dalt (AdBM)

**REDACCIÓ
Sant Celoni**

L'Ajuntament de Sant Celoni i la Diputació de Barcelona han signat un conveni de col·laboració per a la instal·lació, a l'Oficina de turisme de Sant Celoni, d'un punt d'informació del Parc del Montnegre i el Corredor i del Parc Natural del Montseny. L'objectiu d'aquest conveni, ha assegurat l'ajuntament, és potenciar les activitats i actuacions per al foment i ordenació de l'ús públic i facilitar la informació als visitants dels parcs i del municipi. L'Oficina de turisme de Sant Celoni està situada a

l'antic edifici de l'Hospital Vell, al carrer Major, 53.

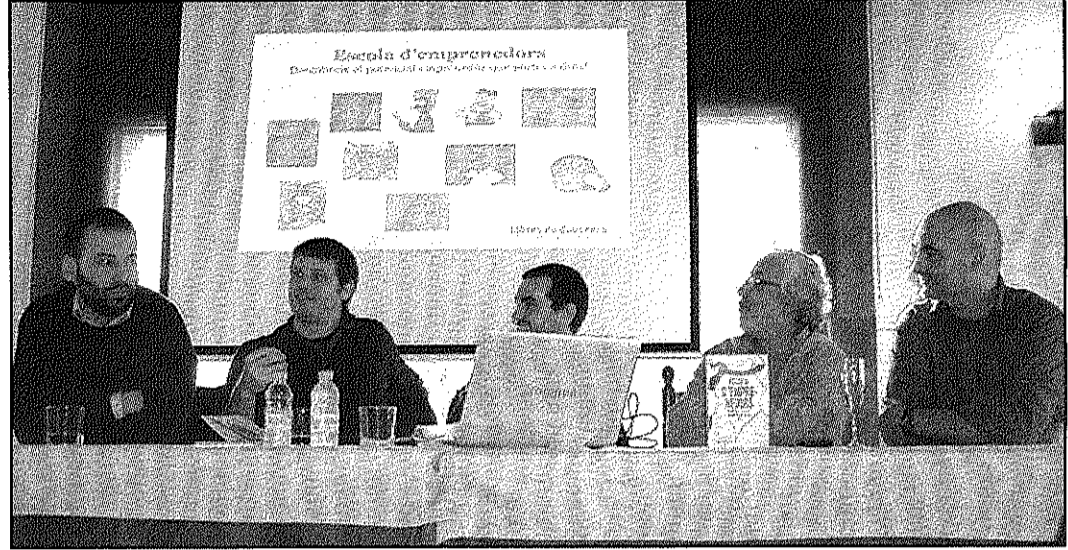
Els serveis que ofereix són la distribució de plànols, opuscles i altre material informatiu relatiu a l'oferta turística del poble i del Baix Montseny, així com del Parc Natural del Montseny i del Parc del Montnegre i el Corredor; la informació d'adreces i preus dels establiments turístics i d'altres activitats, serveis o punts d'interès per als visitants; l'expedició de carnets d'alberguista i estudiant internacional; i llibres de consulta relatius al municipi i al seu entorn natural.

Des de la seva inauguració, fa un any i mig, l'Oficina ha

esdevingut un punt de referència per als visitants del municipi i del Baix Montseny, que s'adrecen demanant informació sobre els valors i atractius d'aquesta zona: gastronomia, natura, patrimoni arquitectònic, i altres.

La signatura del conveni permetrà disposar de major informació i materials de difusió sobre els parcs que envolten el municipi, així com programar conjuntament amb la Diputació activitats de difusió del patrimoni. L'horari d'obertura és de dimecres a diumenge de 10 del matí a 2 del migdia i divendres i dissabte de 5 de la tarda a 8 del vespre.

La Cambra de Comerç convida l'associació Emprendedors Baix Montseny a la seva seu

A la dreta, Lluís Solà, president de l'entitat, i Antoni Armengol en un acte recent (Susssu)

**REDACCIÓ
Sant Celoni**

Dimecres, 21 de desembre l'associació Emprendedors i Emprendedores Baix Montseny va ser convidada per el president de la cambra de comerç de Barcelona, Miquel Valls, junt amb altres set associacions, a intercanviar idees sobre la millor manera de poder seguir treballant amb i per a les empreses. A més de l'associació de Sant Celoni van assistir-hi, ATJE (l'Associació tecnològica de joves emprenedors), ECO Emprendedors, NEEC (emprenedors de Catalunya), AIJEC (Associació indepen-

dent de Joves empresaris de Catalunya), Joves d'Empresa, Fundació Escola Emprendedors, FAJEEC (Federació d'Associacions i Joves Empresaris i Emprendedors de Catalunya). A la trobada, es van posar en comú les bases del que serà un Decàleg de referència per seguir avançant amb aquesta col·laboració, i en la recerca de mesures per ajudar a empreses i emprenedors.

La propera trobada en aquest marc està prevista per finals de gener, per seguir avançant en aquest treball. Uns dies abans l'associació ja va reunir-se amb la FAJEEC a ESADE Creapolis

de Sant Cugat del Vallès per mirar d'aprofitar sinergies entre associacions, conèixer punts d'unió, intercanviar experiències.

Una altra trobada va ser a petició de l'ajuntament de Sant Quirze del Vallès que va agafar com a referència, l'associació de Sant Celoni, per tal que, davant d'una vintena d'emprenedors i tècnics de l'ajuntament, expliqués l'experiència de creació de l'associació, de les activitats realitzades, del finançament, dels objectius, per, a partir d'aquesta experiència, mirar de posar en marxa una associació d'emprenedors a Sant Quirze.

EN PRIMERA PERSONA FERRAN CATARINEU PRAT, fcatarineu@hotmail.com

El perquè de tot plegat

Fa temps, era cap al començament dels anys vuitanta quan al carrer Pelai de Barcelona em vaig trobar amb en Carles Sentís, ja traspasat, a qui coneixia; parlarem de política i dels dubtes que tenia: tot i que la política era la meva passió -i ha seguit essent-ho- m'era difícil trobar un espai, un partit, on m'hi trobés a gust. Ho comentarem i em va dir: "Mira, Ferran, un partit polític no és un vestit fet a mida, és un vestit de 'El Corte Inglés'; te l'has d'emprovar i agafar el que et vagi més bé, però no és fet a mida". Això, ja li havia sentit a dir però, sovint, que et recordin alguna cosa que ja saps és oportú.

Vaig tardar deu anys a fer cas de les seves recomanacions i, finalment, em vaig decidir per un. Em vaig emprovar el vestit i mira, no era ben bé a la mida, però m'hi trobava prou bé: l'americana era ben proporcionada, espaiosa, hi cabia gairebé tothom, i tenia uns colors intensos, virolats de blat i roselles, que m'agradaven. Em digueren que amb l'americana havia de portar armilla. A mi l'armilla no m'ha agradat mai i vaig arrufar el nas, però l'armilla for-

mava part del paquet: quan se sortia al carrer, junt amb l'americana hi anava l'armilla. Estava establert, acordat i signat. Signat pels sastres grossos, és clar. A mi, repeteixo, no m'agrada portar armilla. Quan m'emprovo l'armilla, noi, tota la meva perxa se'n ressent. Per acabar-ho d'adobar, l'armilla estava mal girbada, penjava més del costat dret que de l'esquerra, vaja, que podríem dir que era una armilla dretana, que, pel meu gust, no feia joc amb una americana generosa, on gairebé hi cabia tothom. Però, lo tomas o lo dejas, anava amb el paquet. Vaig parlar amb el sastre local i em vaig posar l'americana, això sí ben cordada, però amb l'armilla dessota, sempre tenint en compte que, amb l'americana, hi anava l'armilla. Al dessota.

Vaig entrar al taller a fer l'aprenentatge i ben aviat vaig assolir el títol de sastre petit. Vaig vendre més de tres dotzenes d'americanes amb pocs mesos. Com sol passar, com més americanes venia més empentes rebia dels aprenents que volien arribar primer a la màquina de cosir. Jo ho trobava de mala educació, però

després em vaig assabentar que els cops de colze -en deien així- eren habituals a totes les sastreries, fossin de quin color fossin les americanes. Amb temps i palla maduren les nespres, vaig pensar, i m'ho vaig prendre amb paciència.

I sí, vet aquí que un dia un sastre gros em digué que havia de sortir al carrer. Quan es sabé la notícia, uns gurus 'armillaires' em digueren que l'armilla havia d'anar per sobre de l'americana, encara que es veiés que era mal girbada, que penjava pel costat dret. Ho parlarem amb un dels sastres grossos, i, per estalviar raons, sortí pel carrer amb l'armilla per sobre. A tot arreu tothom em deia que no convenia, que calia que l'americana anés per sobre de l'armilla, que era més elegant, que es veuria més bé, que, sinó, la combinació no faria goig. Però no convenia, ni jo volia, és clar, que hi haguessin raons i seguí amb l'armilla per sobre. Va ser un desastre, la sortida al carrer: la combinació no agradà i quan després de la passejada, quan el poble ja havia dit que no els agradava la combinació i entrarem a la cafè-

teria haguérem de seure als últims bancs.

Malgrat tot, seguí portant l'americana durant quatre o cinc anys més, fins el 2000. Però, vet ho aquí que, en aquell temps, no sé que passà, però l'americana s'anà deformant: cada vegada la màniga dreta penjava més que l'esquerra i jo, que tinc una petita deformació, que tinc el braç esquerre una mica més llarg que el dret, m'hi trobava molt malament. Per acabar-ho d'adobar, els colors sembla que no eren prou sòlids i s'anaren descolorint mica a mica. Per acabar de reblar el clau, els sastres grossos, potsers influïts pels 'armillaires' grossos, decidiren que havíem d'anar de bracet amb uns senyors que portaven una americana amb gavines estampades. A mi les gavines no em plauen, més que cantar criden, criden molt i cada dia criden més. La gent m'aturava pel carrer. "Que no deies que no t'agradaven els crits de les gavines?". I jo no podia fer quedar malament els sastres grossos. "Home, ben escoltats..." -contestava fent un cop de coll prou fatigós. Mare de deu senyor! En quin embolic m'havia

ficat. Primer l'armilla mal girbada, després la màniga dreta de l'americana penjant més que l'esquerra, els colors que destenyien, els cops de colze, i les gavines, sobretot els crits de les gavines.

Em costà molt de decidir-me, però em vaig treure l'americana; això sí, fent-ho saber al sastre gros, a qui, tot sigui dit, li dolgué molt, tant, que fins i tot m'envià emissaris per demanar-me que me la tornés a posar. Jo, no ho digueu a ningú, sóc una mica cabut, i no vaig voler tornar-me-la a posar. Em conec, i sé que no me la posaré més, ni aquesta americana ni cap altra.

Ara vaig en mànigues de camisa, i em sento lliure, molt lliure, del tot lliure, no hi ha cap sastre que em digui com haig de vestir-me, res no m'enganyava. Sí, ja ho sé, segueix penjant-me una mica el braç esquerre, però això és de naixement.

Però sabeu, us diré un secret, a cau d'orella: seguiré anat en mànigues de camisa, però, que voleu que us digui, amb americana em sentia més elegant..